

Κ Ο Ρ Ο Σ

Le spectacle ennuyeux de l'immortel péché...

CH. BAUDELAIRE

A'

Ἡ δυναμένη ἀκόμη νὰ ἐννοήσῃ καλὰ, πῶς ἐπῆλθεν ὁ μοιραῖος αὐτὸς χωρισμός, ἡ Μαρία ἀπληστος ἐβρίφθη εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς, τὴν ὁποίαν ἔλαβε τὴν στιγμὴν ἐκείνην τῆς ἀμφιβολίας.

Μαρία,

« Εἰς τὰς ὡραίας νύκτας, ποῦ τὰ φιλήματα μου ἐδημιούργουν μέσα εἰς τὰ στήθη σου μίαν ἐπιθυμίαν ζωῆς καὶ οἱ φλογεροὶ μου λόγοι, ψυθυρίζομενοι σιγὰ εἰς τὸ οὖς σου, ἐξηρέθιζον τὴν φαντασίαν σου καὶ σὲ ἔκαμνον νὰ εὐλογῆς τὴν πρόνοιαν τῆς φύσεως, ὅτι μᾶς ἔδωκε τὴν δύναμιν τῶν αἰσθήσεων, τὰ βλέμματά σου ἔλαμπον ἀπὸ πόθον καὶ τὰ στήθη σου ἤσθμαινον ἀπὸ ἀνυπομονησίαν.

« Μέσα εἰς τὴν θαλασσὴν τοῦ δωματίου σου τὰ ἀρώματα τῶν ῥόδων καὶ τῶν χειμεριῶν ἴων ἐμέθνον περισσότερο τὴν καρδίαν, καὶ τὸ σφίξιμον τῆς χειρὸς σου μοῦ ἔλεγεν ὅτι ἐδίσταζεν ἀπὸ ἀκαίρον σεμνότητα νὰ μοῦ εἶπῃ τὸ στόμα.

« Καὶ ἐτελοῦμεν ἐκεῖ, εἰς τὸ ἡμίφως τῶν μουσικῶν ὥρῶν, μίαν ἀνιστόρητον λιτανεῖαν τοῦ ἔρωτος καὶ ἠρχίζομεν μίαν ἀτελεύτητον δοξολογίαν τοῦ πάθους.

« Καὶ ἐπέρῳν αἱ ὄροι σιωπηλαὶ καὶ γεμάται ἀπὸ στεναγμούς καὶ ἀπηχῆσεις φιλημάτων.

«Καὶ ἦτον ἡ σιωπὴ ἐκείνη ὡς εἷς τοῦ κάλλους καὶ τοῦ ἡμέρου αἰώνιος ὕμνος, ὁ ὁποῖος ἀργὰ καὶ μεγαλοπρεπῆς ἀνῆρχετο πρὸς τὸν οὐρανὸν τῆς κλίνης σου.

«Καὶ ἤθελες μὲ τοὺς γλυκασμοὺς τῶν φιλημάτων σου καὶ τοὺς σπασμοὺς τοῦ σώματός σου νὰ σκορπίσῃς εἰς τὴν αἰμόσφαιραν τοῦ δωματίου σου ὅλην τῆς νεότητός σου τὴν πληθώραν, ἡ ὁποία συνετάρασε τὴν ὄντοτήτά σου καὶ εἰς τὸν λάρυνγά σου ἔπαιγε τοὺς λόγους.

«Καὶ ἐπέρων αἱ ὄραι σιωπηλαὶ καὶ γεμάται ἀπὸ στεναγμοῦς καὶ ἀπηχῆσεις φιλημάτων.

«Ἦνοιγε τότε φωτεινὸς ὁ δρόμος τῆς ζωῆς· καὶ ἔβλεπον ἐγὼ τῆς γυναικὸς τὴν δύναμιν, ἡ ὁποία κρατεῖ τὴν ζωὴν εἰς ἁρμονίαν καὶ ὡς δειλὸς προσκνητῆς ἐγονάτιζον καὶ ἐχαιρέτιζον μὲ δάκρυα καὶ μὲ παλμὸν ἄγιον τὴν μεγάλην τῆς δημιουργίας ἰέριαν. Καὶ ἤκουες σὺ τὸν συνταραγμὸν τῶν σπλάγγνων σου καὶ ἔπλαττες, ὄνειροπολοῦσα, τὰς γονίμους εἰς συγκινήσεις καὶ γλυκύτητας στιγμᾶς, τὰς ὁποίας θὰ ἐγνώριζες, ὅταν τὸ μυστήριον τοῦ ἔρωτός μας θὰ ἔφερε πρὸ τῶν ὀμμάτων τῆς ψυχῆς σου τὴν δημιουργὸν σου δύναμιν.

«Ἀληθῶς ἠγαπώμεθα· καὶ ἦτον ἡ ἀγάπη μας ἀκαμάλα καὶ εὐρωστος· ἦσαν τὰ ὄνειρά μας ἔργα καὶ οἱ λόγοι μας πλημμύρα ζωῆς.

«Ἐκρατοῦμεν τὴν σοφίαν τῆς φύσεως καὶ μᾶς ἔρανον αἱ πτέρυγες τῆς εὐτυχίας. Ὁ Προμηθεὺς ἔρωσ μας ἐφώτιζε τὸν οὐδὸν τῆς ζωῆς, εἰς τὴν ὁποίαν εἰσηρχόμεθα κάτοχοι τῶν μυστηρίων τῶν μάντεων καὶ τῶν πόθων τῶν ποιητῶν.

«Κυανοῦς διεγράφετο πρὸ τῶν ἐκθάμβων ὀμμάτων μας ὁ ὀρίζων τοῦ βίου καὶ ἡ ἀποκρουστικὴ πρὸς τὴν ἀπόλαυσιν περίσχεψις ἐσφάδαζεν ἐπὶ τὴν ἀκμὴν τῆς νεότητός μας.

«Ἦσο σὺ ἡ μάγος ὁδηγὸς τοῦ βίου μου, καὶ ἤμην ἐγὼ ὁ φλογίζων τὸν νοῦν σου μὲ τὰ ἀπαυγάσματα τῆς καρδίας μου.

«Καὶ ἀπελαμβάνομεν τὴν ζωὴν αἰχμάλωτοι τῶν πόθων μας καὶ κυρίαρχοι τῶν γοητειῶν. Ἦσθάνεσο βαθεὸς τὰς ἐκμυστηρέσεις τῶν βλεμμάτων μου καὶ μοῦ ἀπεικόνιζες εἰς τὸ ὄμμα σου ὅλας τὰς ὁρμὰς τῆς καρδίας σου.

«Καὶ συνεπληροῦτο ἡ εὐτυχία μας μὲ τὴν καθαρὰν ἀντίληψιν τοῦ μεγαλείου τῶν ἐρωτικῶν μας συγκυῶν καὶ μὲ τὴν μέθην τῶν αἰσθήσεων, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκουσίως ἐβυθιζόμεθα μέσα εἰς τὴν σιγὴν τῆς νυκτός.

«Ἐζῶμεν ὠραίας ἡμέρας, γεμάτας ἀπὸ τὴν μυστικὴν τῆς ζωῆς ἁρμονίαν καὶ ἀπὸ τὴν δημιουργὸν δύναμιν τῆς νεότητος. Οὐτε σὺ ἐφαντάζεσο τὸν θάνατον τῆς γοητείας αὐτῆς, οὐτ' ἐγὼ ἐπόπειον τὴν στεῖρωσιν τῆς καρδίας.

«Ἐνομιζομεν ἀτελεῦτητον τὴν εὐτυχίαν μας καὶ δὲν ἐδιστάζομεν νὰ γελῶμεν εἰρωνικῶς πρὸ τῆς παρόδου τῶν ἡμερῶν. Καὶ ἀκράτητοι — τὸ ἐνθνημεῖσαι καὶ τώρα; — ἐξῶδιπτόμεθα εἰς τὴν ἀπόλαυσιν τῆς σφριγηλῆς μας ζωῆς καὶ ἀμέριμνοι ἐτονίζομεν τὸ ἄσμα τῆς νεότητός μας.

«Καὶ χωρὶς νὰ τὸ ἐννοῶμεν ἐγνωμέθα οἱ δολοφόνοι τοῦ ἔρωτός μας!

«Ναί! Ἦμεῖς τὸν ἐνεκρῶσαμεν τὸν μέγαν ἐκείνον ἔρωτα καὶ ἡ ἀληθεία τῶν καρδιῶν μας τὸν ἐδίπλωσε μίαν πρωΐαν εἰς τὸ σάβανόν του. Ἐγίναμεν καταχρασταὶ τῆς ὠραιότητός του καὶ ἀνίδεοι τῆς ἐπικειμένης καταστροφῆς ἐξῶδοψήσαμεν ἐξ ὀλοκλήρου τὴν πνοὴν του μὲ τὰ φλογερὰ καὶ ἀσυλλόγιστα φιλήματα μάς.

« Εἰς τὴν περιβάλλουσαν τώρα τὴν καρδίαν μου κενότητα μία φωνὴ ἔλεγχε μού βαρύνει τὴν ψυχὴν καὶ ἡ κούρασις τῶν αἰσθήσεων μου παρουσιάζει μεγαλειότερον τὸν πόνον καὶ μελανωτέραν τὴν ἐρημίαν.

« Καὶ φαντάζομαι τώρα καὶ σὲ παραδιομένην εἰς τὴν ἰδίαν λύπην καὶ κλαίουσαν ἐπὶ τῶν ἀναμνήσεων, αἱ ὁποῖαι μόναι ἀπέμειναν πλέον ἀπὸ τὴν ζωὴν μας ἐκείνην· σὲ ἐνόησα ἀρετὰ καὶ δὲν ἀμφιβάλλω καθόλου ὅτι θρηγεῖς τώρα καὶ σὺ διὰ τὸν θάνατον αὐτὸν καὶ ἀκούεις τὴν ἰδίαν φωνὴν τοῦ ἔλεγχου.

« Ἐκουράσθημεν καὶ οἱ δύο ἀπὸ τὴν καταβληθεῖσαν δύναμιν διὰ τὰ χαροῶμεν τὸν ἔρωτά μας καὶ κανεὶς δὲν τολμᾷ νὰ σκεφθῇ τὴν ἀνάστασίν του.

« Πρὸ ὀλίγων μόλις ἡμερῶν ἐχωρίσθημεν καί, ὅταν προχθὲς σὲ εἶδον, μού ἐφάρησ ὡς μία ἄγνωστος, ἡ ὁποία αἰσθάνεται ὅλον τὸ βάρος τῆς ζωῆς· καὶ ἔκλαισα δι' ἀμφοτέρους· ἐπόθουν νὰ σὲ πλησιάσω, ἀλλ' ἔβλεπον παρεντιθέμενον μεταξὺ μας τὸ φάσμα τοῦ νεκροῦ ἔρωτός μας καὶ ἠσθανόμην μίαν ἀόρατον δύναμιν νὰ μὲ ἀπομακρύνῃ καὶ μίαν βαθεῖαν ἀπογοήτευσιν ν' ἀποθῇ βαρβάρως καὶ τυραννικῶς τὸν ἀναγεννώμενον πόθον.

« Τίποτε πλέον δὲν ζῆ εἰς τὴν καρδίαν μου· καὶ τὰ φλογερά σου φιλήματα καὶ οἱ πυρόδεις λόγοι μου καὶ ἡ αἴγλη τοῦ κάλλους σου καὶ ἡ δημιουργὸς δύναμις τῆς νεότητός μας κείται νεκρά. Καὶ αὐτὴ ἡ ἀνάμνησις μου πιέζει τὸν νοῦν καὶ μού φαίνεται μία ἀτελεύτητος τῆς ζωῆς εἰσωνεία.

« Καὶ τώρα, ἐνῶ σοῦ γράφω τὰς πικρίας μου ταύτας καὶ ἐχθίνο ὅλον τὸν μαρμαρὸν τῆς ψυχῆς μου εἰς τὰς γραμμὰς αὐτάς, αἰσθάνομαι καί, τὸ ὅποσον πολὺ ὁμοιάζει μὲ στενοχωρίαν καὶ ἂν δὲν ἐβαρύνθην τὴν ζωὴν, δὲν εὐρίσκω ὅμως εἰς αὐτὴν καὶ κανὲν θῆλγητρον.

« Ἡ ἀνάλυσις ὅλων τῶν τοριῶν αἰσθημάτων μου δὲν μού παρουσιάζει τίποτε ἀπὸ τὸ ὥραϊον τῶν παλαιῶν ἡμερῶν καὶ μόνον μίαν ἀλήθειαν ἠμπορῶ καὶ ἐξάγω ἀπὸ ὅλα αὐτά: Ὅτι σοῦ γράφω τώρα διὰ τὰ κάμω καὶ σὲ νὰ ἐννοήσης καλλιτέρον ποῖα εἶσαι καὶ νὰ γνωρίζῃς κ' ἐμὲ ποῖος θὰ ἦμαι, ἂν ποτε συναντηθῶμεν.

ΑΝΔΡΕΑΣ.

Ἡ Μαρία ἀνέγνωσε τὴν ἀποκαλυπτικὴν αὐτὴν ἐπιστολήν, τὴν ἐπανεγένωσε μὲ κάποιαν ἀόριστον συγκίνησιν, ἐξωνύχισεν ἐκάστην φράσιν τῆς, κάθε τῆς λέξιν καὶ ἔκλινε βαρεῖαν τὴν κεφαλὴν εἰς τὸ στῆθος, τὸ ὅποιον ἀνέσειε τώρα εἰς λυγμὸς ἐπώδυνος. Εἶδε πραγματικὸν τὸν θάνατον τοῦ μεγάλου ἔρωτός των καὶ ἔκλαυσεν ἐπὶ τοῦ νεκροῦ του, διότι τοῦτο μόνον τῆς ἀπέμενε πλέον· ἐνόει ὅτι δὲν εἶχε τὴν δύναμιν νὰ τὸν ποθήσῃ καὶ πάλιν, ἀφοῦ ἡ καρδία τῆς δὲν ἐσκήρτησεν ἀπὸ ἐπιθυμίαν εἰς καυμίαν τῶν φλογερῶν ἢ πικρῶν ἐκείνων φράσεων. Ὅ,τι τῆς ἔγραφεν ὁ Ἄνδρέας ἦτον ἡ ἀλήθεια, ἡ ὁποία διήνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς τῆς καὶ εἶδεν ὀλόκληρον τὴν ψυχὴν τῆς, περικυκλουμένην ἀπὸ τὸ κενόν.

Ἦκουσε τὴν φωνὴν τοῦ ἔλεγχου καὶ ἐνόησε ποῖα ἦτον ἀπὸ τινῶν ἡμερῶν.

Β'

— Ἀφοῦ ἡ Μοῖρα μᾶς ἔφερον εἰς τὸν αὐτὸν δρόμον, ἔλα νὰ περιπατήσωμεν ὀλίγον μαζύ· ποῖος ἤξεύρει τί ἠμπορεῖ νὰ γίνῃ;

— Καλλίτερον ἄς χωρισθῶμεν, Μαρία· δὲν αἰσθάνομαι τίποτε νὰ πάλῃ, μέσα μου· καὶ αὐταὶ αἱ ἀναμνήσεις εἶναι πλέον νεκραί.

— "ὦ, ἔλα τότε νὰ κλαύσωμεν μίαν ἀκόμη φοράν διὰ τὸν θάνατον αὐτόν.

— Τὰ δάκρυά μας θὰ ἦναι ὕβρις τερατώδης· ἄς σεβασθῶμεν τοῦλάχιστον τὰ λείψανα τοῦ θύματός μας. . . . "ὦ! Διατί νὰ σὲ συναντήσω; Συνείθιζον εἰς τὴν ἐρημίαν μου καὶ ἔβλεπον μὲ ὀλιγώτερον φόβον τὸν δρόμον, ποῦ μοῦ μένει ἀκόμη νὰ διανύσω. Ἡ μελαγχολία μου ἤρχιζε νὰ μοῦ γίνεται ὠραία καὶ ἡ λήθη ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀπέσβενε τὴν φωνὴν τοῦ ἐλέγχου.

— "ὦ, Ἀνδρέα. . . . ἐψιθύρισε ἡ Μαρία καὶ τοῦ ἔσφιξε δειλῶς τὴν χεῖρα, τὴν ὁποίαν εἶχαν ἀποτολμήσει νὰ ψαύσῃ.

— Φερόμεθα ἀκατασχέτως καὶ μοιραίως εἰς τὴν βάσανον· ἡ ψυχὴ μας δὲν ποθεῖ τίποτε καὶ οἱ στεναγμοὶ μας εἶναι στεναγμοὶ πόνου μόνον· διατί ν' ἀναξέσωμέν μὴ ἐπουλωθεῖσαν πληγὴν; Τί μᾶς ἠνάγκασε νὰ χωρισθῶμεν; Τίποτε· καὶ ὅμως ὁ χωρισμὸς αὐτός, ἂν δὲν ἦτον ἀλγεινός, ἔκλειε μέσα του μεγάλην τραγικότητα. Ἐπλάσαμεν ἡσύχως καὶ χωρὶς νὰ τὸ ἐννοῶμεν ἓν αἱματηρὸν δρᾶμα, τὸ ὁποῖον, ὡς φαίνεται, δὲν ἔτελειώσεν ἀκόμη, ἀλλὰ περιμένει νὰ κλεισθῇ μὲ μίαν σπαρακτικὴν εἰρω-νεῖαν. . . .

Καὶ ἀφέθη νὰ συρθῇ ἀπὸ τὴν Μαρίαν, ἡ ὁποία, ζητοῦσα νὰ φύγῃ τὸν θόρυβον τοῦ κόσμου, ἐβάδιζε ταχέως πρὸς τοὺς ἐρήμους ἀγρούς.

Σιωπηλοὶ ἐπροχώρουσαν καὶ οἱ δύο ἀσυνειδήτως πρὸς τὰ ἐμπρός, μὴ βλέποντες γύρω των, καὶ τὰ βήματά των τοὺς ἔφερον εἰς τὰ ἐκτὸς τῆς πόλεως, ἐκεῖ εἰς τὴν ἤρεμον σιγὴν τῶν ἀγρῶν.

Ὁ ἥλιος ἐχρῴσιζεν ἀκόμη τὸν οὐρανὸν καὶ ἡ ἀνταυγιαία του ἐκάλλυνε θαυμασιῶς τὴν Φαληρικὴν θάλασσαν. Εἰς τὰς πλευράς του Ὑμηττοῦ ἠπλοῦντο ἐξωτικῶς τὰ χρώματα τοῦ δειλίου καὶ τὸ Πεντελικὸν ἐδεικνυεν ὑπερηφάνως τὰ λευκά του στήθη, τὰ ὁποῖα ἐρωτικῶς ἔψαυον αἱ δούσαι ἡλιακαὶ ἀκτίνες. Αἱ γραμμαὶ τοῦ Ζαππείου διεγράφοντο μαγευτικαὶ καὶ οἱ στύλοι τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς παρουσίαζον μὲ μεγαλοπρεπῆ γαλήνην τὸ μεγαλεῖον τοῦ κάλλους των. Καὶ ὑπεράνω πάντων, ὡς τὸ ὄνειρον τῶν αἰῶνων, ἡ Ἀκρόπολις οὐσιοποιεῖ τὴν ψυχὴν τοῦ ὠραίου.

Ἡ φύσις ἐτέλει ἓν μυστήριον καὶ πανταχόθεν ἀνεπέμπετο εἰς ὕμνος ὑπερκόσμιος πρὸς τὸν δύνοντα ἥλιον. Ἡ μυστηριώδης σιγὴ τῶν ἀγρῶν, ἡ ἐπιτρέπουσα ν' ἀντιλαμβάνηται ἡ ψυχὴ τὴν γονιμοποίησιν, τὴν τελουμένην εἰς τὰ βάθη τῆς γῆς, περιέζωνε τὸν Ἀνδρέαν καὶ τὴν Μαρίαν, οἱ ὁποῖοι, κουρασθέντες ἀπὸ τὸν μακρὸν δρόμον, ἐκάθηον ἐπὶ τινος ὑψώματος καί, σιωπηλοὶ ἀκόμη, ἄφινον τὴν ψυχὴν των νὰ πλανᾶται εἰς τοὺς κόσμους τοῦ παρελθόντος.

Αἱ στιγμαὶ ἐπέρων ὀδυνηραὶ δι' ἀμφοτέρους μὲ τὴν σιγὴν τὴν πιέζουσαν τὴν ψυχὴν των καὶ οὔτε ἐθαύμαζον τὸ μεγαλεῖον τοῦ ὠραίου.

Ὡς τὰ θύματα τοῦ πεπρωμένου παρέμενον ἐκεῖ ἄγριοι εἰς τὴν μονότητά των καὶ ὡς ἀντιθεσις εἰς τὴν πληθώραν τῆς ὠραίας ζωῆς. Τίποτε

δὲν τοὺς συνεχίνει· καὶ ἦσαν ὡς μία βλασφημία κατὰ τῆς ὠραιότητος τῆς φύσεως.

Ζῶντες νεκροὶ καὶ οἱ δύο, προσωποποιοῦντες τὴν προῶρως γηράσασαν νεότητά. Τοὺς ἐθάρυνε περισσότερο τὴν ἡ ζωὴ καὶ ὁ κλοιὸς τοῦ θανάτου τοὺς περισφιγγεν ἀλγεινότερον. Οὐτε ἐν δάκρυ καὶ οὐτε εἰς στεναγμὸς.

Εἰς νευρικός μόνον σπασμὸς ἀνέσειε κατὰ διαστήματα τὰ σώματά των καὶ αἱ χεῖρές των συγκρατούμεναι ἀκόμη ἐσπάρασσον ἀπὸ τὴν ἀγωνίαν τῆς ψυχῆς των, τῆς φοβουμένης νὰ ἐκμυστηρευθῆ τὴν ὁδὴν τῆς.

Ἡ ἐρημία εἰς μίαν στιγμὴν τοὺς ἀνέπλασε τὴν ἰδέαν τοῦ θανάτου καὶ ἐν μειδιάμα ἐφώτισε τὰ πρόσωπά των· ἀλλ' ἐσβέσθη ἀμέσως· καὶ ἐκεῖνοι ἠγέρθησαν ταυτοχρόνως· ἡ σκέψις μήπως φανοῦν παιδία μὲ τὴν ἀδυναμίαν αὐτὴν τοὺς ἔκαμε νὰ φοβηθοῦν τὴν σιγὴν τῆς φύσεως καὶ σιωπηλοί, ὡς ἦλλον, ἔφευγον ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο.

Ἐπέστρεψαν καὶ πάλιν εἰς τὴν τύρβην τῆς πόλεως, τῆς γεμάτης ἀπὸ φῶτα καὶ φωνᾶς καὶ μὲ κάποιαν ἀνακούφισιν ἀνεμίχθησαν εἰς τὸ πλήθος ὡς κοινοὶ περιπατηταί.

Τίποτε δὲν ἠδύνατο νὰ ζήσῃ μέσα των ἀπὸ τὰς πρώτας ἡμέρας των καὶ μόνον τὴν φωνὴν τοῦ ἐλέγχου των ἤκουον τὴν ἰσχυροτέραν. Ἡ κούρασις τῶν αἰσθήσεων ἀπεδίωκεν ὅλους τοὺς πόθους των καὶ ἦσαν σχεδὸν ξένοι πρὸς ἀλλήλους.

— Ἴδου ὅτι κλείει τὸ δρᾶμά μας ἡ εἰρωνεία, εἶπεν ὁ Ἀνδρέας· τί ἠθέλομεν νὰ συναντηθῶμεν; Καὶ εἰς τί μᾶς ὠφέλησεν ὁ μακρυνὸς μας περίπατος καὶ ὅλον τὸ μεγαλοπρεπὲς κάλλος τῆς φύσεως; Ἀνεστήθη τίποτε μέσα μας; Ὁχι· ἡ ἀπληστία τῆς καρδίας μας τὰ ἐνέκρωσεν ὅλα διὰ παντός καὶ ἡ ἀνίκητος ἀπογοήτευσίς μᾶς κρατεῖ αἰχμαλώτους τῆς. Δὲν ὑπῆρξάμεν σώφρονες εἰς τὴν ἀπόλαυσιν τοῦ ἔρωτος καὶ πᾶσα τὴν ὥρᾴαν συνάντησίς μας θὰ ἦναι μία ἐνίσχυσις τοῦ ἐλέγχου μας. Ἄς χωρισθῶμεν ὅπως συννητήθημεν. . . .

— Ναί· ἔχεις δίκαιον· ὁ μαρasmus τῆς ψυχῆς μας δὲν παρῆλθε καὶ ἡ κούρασις τῶν αἰσθήσεων ἀπὸ τὴν καταβληθεῖσαν δύναμιν διὰ νὰ χαρῶμεν τὸν ἔρωτά μας φοβίζει τοὺς πόθους μας. Ἄς χωρισθῶμεν, Ἀνδρέα· καὶ ἴσως νὰ εὐρωμεν τοὺς πόθους αὐτοὺς καὶ τὴν γοητείαν τῶν ὠραίων νυκτῶν εἰς μίαν ἄλλην μακρυνὴν συνάντησιν, μετὰ πάροδον χρόνων, ὅταν ἠμπορῇ νὰ ἦμεθα καὶ πάλιν ἀχμαῖοι. . . .

(Ἐν Ἀθήναις τῆ 28 Σεπτεμβρίου 1900)

ΗΛΙΑΣ Π. ΒΟΥΤΙΕΡΙΔΗΣ

